

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 198/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. D. D., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb/318/1996 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2010 doručená sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb/318/1996.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ (ako žalovaný) je účastníkom konania v obchodno-právnej veci o zaplatenie peňažnej sumy s prísl., ktoré prebieha od marca 1996. Okresný súd v priebehu konania dvakrát rozhodol rozsudkom (18. januára 2002 a 4. decembra 2007), ale odvolací súd tieto rozhodnutia (12. novembra 2003 a 30. apríla 2008) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po doplnení dokazovania okresný súd rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu naposledy rozsudkom z 26. januára 2009 tak, že v časti jeho žalobe vyhovel a v časti jeho žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali účastníci konania odvolania.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Cob/55/2009 z 28. októbra 2009 rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 627,20 € so 17 % úrokom z omeškania od 3. apríla 1996 do zaplatenia, a vo zvyšku žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal 7. januára 2010 žalobca dovolanie, v ktorom žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby v zmysle § 243 b) ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Cob/55/2009 z 28. októbra 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej poukazuje *„na neobyčajne zdĺhavý priebeh a celkovú dĺžku konania, ktoré trvá od 20. 03. 1996 po súčasnosť...“*, a keďže žalobca vo veci podal dovolanie na najvyššom súde *„právoplatné skončenie veci je tak v nedohľadne“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb/318/1996 porušené bolo.

Súčasne sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 8 298,48 € a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa názoru ústavného súdu možno hovoriť aj vtedy (okrem prípadov uvedených v stabilizovanej judikatúre), ak namietaný postup, resp. nečinnosť orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade ide o okresný súd) prestali alebo nečinnosť bola nahradená zákonom predpokladaným úkonom skôr, než sa podala

sťažnosť, pričom nie je žiaden predpoklad, aby napadnutý orgán verejnej moci, v tomto prípade okresný súd, mohol pokračovať v namietanom porušovaní označeného základného práva (IV. ÚS 207/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd právoplatne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 184/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že v súčasnosti sa vec nachádza na najvyššom súde, pretože proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 8 Cob/55/2009 z 28. októbra 2009, ktorým zmenil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 13 Cb/318/1996 z 26. januára 2009, podal žalobca dovolanie 7. januára 2010. Okresný súd po podaní dovolania žalobcom vykonal všetky procesné úkony potrebné k dovolaciemu konaniu a spis predložil najvyššiemu súdu 1. marca 2010.

Sťažnosť sťažovateľa však bola doručená ústavnému súdu až 15. marca 2010, teda v čase, keď namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 Cb/318/1996 (v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom) v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 8 Cob/55/2009 už bolo právoplatne skončené (10. decembra 2009), o čom sa mohol presvedčiť ústavný súd z príloh predložených sťažovateľom k sťažnosti (rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Cob/55/2009 z 28. októbra 2009).

Námietka sťažovateľa, že konanie pred okresným súdom z dôvodu podaného dovolania nebolo ešte právoplatne skončené, preto v žiadnom prípade neobstojí.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu už nemohol spôsobovať porušovanie označeného základného práva sťažovateľa podľa ústavy i práva podľa dohovoru.

Ústavný súd, preto na základe uvedeného v súlade so svojou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2010